

Presó provisional per a Fèlix Millet

Des de fa dies aquest és, si hem de fer cas a la immensa majoria dels mitjans de comunicació, el clam general que expressa la societat catalana. Un clam de profunda indignació que augmenta exponencialment quan no es dubta en mesclar la realitat dels fets amb el desconeixement del funcionament de la justícia. Desconeixement que ha dut a que es pugui formular la següent —i errònia— pregunta: com és possible que una persona que ha reconegut haver-se apropiat indegudament de més d'un milió d'euros per al seu ús personal no vagi a la presó, quan tants d'altres hi van per haver-ne gosat robar 500 en un comerç o una entitat bancària?

En lloc d'aclarir la situació i tractar d'apaivagar els ànims, el Govern i la Fiscalia s'han afegit a aquesta mena de cacera de bruixes. En conèixer-se que el jutge no acordava la presó provisional per a Fèlix Millet i Jordi Montull, destacats membres del Tripartit, amb el Conseller Baltasar al capdavant, han criticat la seva decisió. En comptes d'entonar el seu *mea culpa*, d'assumir la inqüestionable responsabilitat que els pertoca —per no haver controlat l'ús que fan les fundacions dels diners que reben dels contribuents catalans— contribueixen a posar sota sospita el funcionament judicial i a augmentar l'alarma social causada per aquest vergonyós cas.

Sense voler ésser menys, la fiscal superior de Catalunya, Teresa Compte, afegeix llenya al foc i col·labora eficaçment en l'erosió de la credibilitat de la justícia, en afirmar que la resolució dictada per jutge “no és l'adequada”, ja que “la llei deixa un marge de ponderació als jutges” que hauria permès acordar la presó provisional. Sense fer tampoc cap tipus d'autocrítica, per no haver sol·licitat aquesta mesura cautelar des de bon principi, i no pas a darrera hora, gairebé a remolc de l'opinió pública...!

Tot plegat semblaria una d'aquelles infames paròdies televisives, si no fos pel dany irreversible a la imatge de parcialitat judicial que provoquen aquells que més l'haurien de defensar i protegir!

És el món ben bé a l'inrevés: som els articulistes i no el Govern o la Fiscalia els que hem de fer pedagogia jurídica? No els correspondria a ells explicar als ciutadans que ho desconeixen que la presó provisional —com el nom assenyalava— no és ni pot ésser un càstig o condemna penal (processalment inviable amb anterioritat a la sentència), sinó una mesura *cautelar i excepcional* que no prejutja en absolut el resultat del judici?

Una mesura cautelar que, segons l'article 503 de la LECr, només es podrà decretar quan: a) existeixi risc de fuga de l'imputat; b) hi hagi risc d'ocultació o la destrucció de proves; o, c) per a evitar que el processat pugui actuar contra els béns jurídics de la víctima. Si no es produeixen cap d'aquests tres supòsits, el jutge no podrà acordar-la.

En aquestes situacions, cal extremar la cautela i ésser molt prudents amb les declaracions, si es vol evitar una situació d'alarma social injustificada. Tanmateix, com podem exigir-la als mitjans de comunicació quan precisament aquells que haurien de contribuir a calmar els ànims —el Govern i la Fiscalia— són els que atien el desconcert i la ràbia?

Tinguem paciència, doncs, i siguem generosos: permetem que Millet i Montull gaudeixin dels seus darrers dies de llibertat mentre se celebri el judici...

divendres, 23 d'octubre del 2009

© Cesc Serrahima 2009

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

INFO ABOUT RIGHTS
www.safecreative.org/work